

misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

05 | leto 30 | oktober 2015 | priloga Nedelje

www.dpu.at

Pedro Opeka na Koroškem

v petek, 23. oktobra 2015, ob 18. uri v farni cerkvi v Ločah

PROGRAM: ■ koncert: več zborov ■ kratek film o Pedru Opeki ■ srečanje z misijonarjem Pedrom Opeko in njegovo pričevanje ■ predstavitev akcije KOROŠKA VAS NA MADAGASKARJU

Pustolovščina Pedra Opeke

Pomagajmo misijonarkam in misijonarjem, da vztrajajo kot prepričljivi pustolovci Božje ljubezni in naše misijonske vneme.

To je samo en izmed naslovov mnogih knjig, reportaž, radijskih in televizijskih poročil, filmov v različnih jezikih, ki skušajo opisati vsaj nekaj avantur tega božjega pustolovca.

Pedro Opeka noče biti nobena zvezda ali izjema med drugimi misijonarkami ali misijonarji, ki delajo na Madagaskarju ali drugod po svetu.

On je samo klicar, kakor preroki v Stari zavezi, ki vpije z vetrom in proti vetru časa in družbe, da imamo vsi ljudje soodgovornost za sestre in brate v bedi in stiski – materialni ali duhovni.

Dokler bodo ubogi na svetu, ne bo utišal svojega glasu proti krivicam, ki jih ljudje, predvsem otroci, na smetiščih družbe iz dneva v dan bridko doživljajo.

Pedro Opeka je neustrašen in neustrašljiv borec za pravičnejši in boljši svet!

Prepričljivo poudarja, da boljšega in pravičnejšega sveta ne moremo zahtevati zgolj od drugih, temveč le od nas samih, če se damo raniti in predramiti najprej mi od solz jokajočih, lačnih, bolnih in ponižnih trpinov današnjega sveta.

Svetopisemski Samarijan ni zatisnil svojih oči pred ranjencem in ni naredil ovinka okoli njega, temveč je odprl svoje

srce in svojo mošnjo in mu tako rešil življenje.

Pedro Opeka ne dela čudežev sam, ampak s preizkušenim zaupanjem prosi, da bi skupaj z njim omogočali čudeže ne-sebične človekoljubnosti.

Pedro Opeka pomaga smetiščarjem graditi hiše iz opeke, a istočasno povezuje ljudi doma in po svetu v vedno močnejšo mrežo evangelijske ljubezni in solidarnosti!

Tako gradi z duhovnimi opekami hiše za svetlejšo prihodnost sveta!

Geslo Karitas se glasi: Vi nam pomagajte, da moremo mi pomagati drugim!

Isto velja za našo duhovno in finančno podporo misijonov!

Pomagajmo misijonarkam in misijonarjem, da vztrajajo kot prepričljivi pustolovci Božje ljubezni in naše misijonske vneme.

V Ločah – 23. oktobra 2015, ob 18.00 uri - naj misijonska iskra Pedra Opeke razvname naša srca za podobne pustolovščine!

Z misijonskimi pozdravi

Vaš

Jože Kopeinig

HVALA

ZA VAŠE MISIJONSKE DAROVE

**Dobrota se vedno obrestuje v vaše dobro!
Iskrena hvala za vaše darove.**

Vplačilnica za evangelizacijo sveta

Samo enkrat letno prilagamo našo misijonsko vplačilnico s prijaznim povabilom, da pri vseh svojih obveznostih ne pozabite velikih potreb za evangelizacijo sveta.

Misijoni vedno pomenijo: sklenjene roke v molitvi: »Pridi k nam tvoje kraljestvo,« a hkrati tudi odprte roke za uboge, trpeče, lačne, begunce itd. »Karkoli ste storili kateremu mojih najmanjših, ste meni storili,« pravi Gospod.

Bog povrni za vašo misijonsko vnemo!

Za bogoslovce: Neimenovana iz fare Št. Vid 100,-, ž. Globasnica 99,-, E. in F. iz Borovelj 140,-, Moško gibanje Brnca 390,-, M. B. 100,-, E. W. 100,-, ž. Hodiše 100,-, ž. Lipa 510,-, ž. Št. Ilj 100,-, slovenski verniki iz Borovelj 103,70,-, ž. Št. Jakob v Rožu 300,-

Za misijone: N. N., Sele 200,-, N. N. Augsburg 120,-, N. N. 100,-, S. 1.000,-

Za sv. maše: Ž. Št. Jakob v Rožu 400,-, ž. Dolina 300,-, ž. Radiše 351,-, ž. Bajtiše 300,-, ž. Pliberk 630,-, ž. Šteben 300,-, ž. Grebinj 1.116,-, ž. Št. Lenart pri Sedmih Studencih 279,-, ž. Sveče 460,-, ž. Ruda 441,-, ž. Mohliče 612,-, ž. Galicija 3.681,-, ž. Globasnica 120,-, N. N. 1210,-, ž. Šmihel 1.800,-, ž. Apače 621,-, ž. Št. Janž 180,-

Za Madagaskar – Pedro Opeka: M. in F. W. 50,-, N. N., Nizozemska 1.000,-, N. N. 100,-, Koroška Bela 1.800,-

Za kolesa MIVA: N. N. Št. Janž 100,-, ž. Žitara vas 100,-, ž. Št. Janž 100,-, N. N. 200,-, R. L. 100,-, ž. Bilčovs 100,-

Botrstvo za Etiopijo: Družina P, Špital 250,-, E. H. 250,-, H. in P. K. 150,-, A. in F. M. 250,-, G. H. 250,-, S. K. W. 250,-, E. T. 750,-, G. B. 500,-, F. in S. V. 250,-, M. W. 250,-, O. C.-G. 50,-, H. K. 250,-, H. E. 250,-, M. T. 250,-, H. K. 250,-, V. M. 250,-

Iskrena hvala za vaše darove!

Počutila sem se sprejeto in del velike salezijanske družine

Mnogo je stvari in predvsem ljudi v Angoli, ki jih Ana Filipič ne bo pozabila. Z njo smo se pogovarjali o 9-mesečni nepozabni misijonski izkušnji.

PIŠE
MATEJA
RIHTER

Kdaj se ti je porodila ideja, da bi šla v misijone?

Ana Filipič: Pravzaprav sem z misijoni oziroma natančneje z dobrodelnostjo odraščala. Odkar pomnim je bila pri nas doma dobrodelnost v finančni obliki nekaj samo po sebi umevnega. Velikokrat smo se in se še pogovarjamo o ljudeh, ki jim ne gre tako dobro kot nam in ki potrebujejo našo pomoč.

Tudi preko Slovenske gimnazije, Hanzeja Rosenzopfa in Jožeta Andolška, sem kot učenka spremljala misijone, ki jih vodita in seveda tudi večkrat slišala o prostovoljcih, ki nekaj svojega časa podarijo drugim bodisi v Afriki bodisi kje drugje. Tako se mi je že pri 14 letih porodila želja, da bi nekoč tudi sama šla v Afriko in pomagala. Tako sem se jeseni leta 2013 odločila, da se odpravim v Angolo.

Zakaj ravno Angola?

Ana Filipič: Ni posebnega razloga, zakaj ravno Angola. Po internetu sem iskala in prebirala razne možnosti, kako lahko preživiš leto nekje v tujini. In takrat se je na novo oglasilo srce z željo odleteti v Afriko in pomagati. Spomnila sem se na društvo Inicijativ Angola. Iz radovednosti sem »poguglala« in se znašla na njihovi spletni strani. Eno leto kasneje, ko se je začelo moje zadnje študijsko leto na Pedagoški visoki šoli, sem se dokončno odločila, da grem v Angolo.

Kaj te je pri otrocih najbolj presenetilo?

Ana Filipič: Ne morem reči, da me je nekaj prav posebej presenetilo. Sem pa opazala razlike ali stvari, ki so se meni

zdele drugačne kot pri nas. Ure otroci skorajda ne poznajo. Cel dan so zunaj in se igrajo. Odraščajo med vaškimi otroki in večino časa preživijo z brati in sestrami. Tako v mnogih primerih o vzgoji težko govorimo, ker otroci odraščajo in se bolj ali manj sami vzgajajo. Starši v večini primerov poskrbijo za to, da so čisti, imajo nekaj za pod zob in se vpišejo v šolo.

Za doma imajo majico in hlače in to nosijo toliko časa, da razpade, vmes obleke še kdaj operejo, večino časa pa so doma v umazanih oblekah, saj pesek obleke hitro umaže in nimajo nikogar, ki bi letal za njimi in jih »kregal« za vsak nov madež, ki se pojavi na obleki. Otroci pač so lahko otroci. In še bi lahko naštevala ...

Kako so potekali tvoji dnevi?

Ana Filipič: Prve štiri mesece sem opravljala najrazličnejša dela, saj sem

prišla ob koncu njihovega šolskega leta. Tako sem se imela možnost učiti in izboljševati svojo portugalsščino. Sestre so mi zaupale, mi pomagale in me marsikaj naučile. Podnevi sem se lahko tudi prosto sprehajala po mestu, ki se imenuje Luena.

Februarja, ko se je začela šola, pa sem zaradi pomanjkanja učiteljev prevzela predšolski razred s 45 otroki in jih do svojega odhoda skupaj s študentko učila po njihovem učnem načrtu. Popoldne pa sem učila skupinico deklet, ki prihajajo iz težkih družinskih razmer in deloma nikoli niso hodile v šolo. To je glavno delo, ki sem ga opravljala, seveda pa so se zraven pojavljali tudi taki in drugačni opravki. Čez vikend sem pomagala v mladinski pastoralni. Vodila sem misijonsko skupino, pomagala pri oratoriju in mladinski skupini.

Česa ne boš nikoli pozabila?

Ana Filipič: Nikoli ne bom pozabila:

- lepe narave in odlične klime,
 - sester, s katerimi sem živela, občutka domačnosti in sprejetosti v njihovem domu kot tudi v hiši salezijancev,
 - otrok, ki sem jih učila in ki bi jih včasih najraje poslala na luno, čeprav so bili moj mali zaklad,
 - ljudi, ki sem jih spoznala in ki so postali moji prijatelji in me osebno zelo oblikovali in zaznamovali.
- Izkušnja je nepopisljiva.

Kako se je bilo vrniti nazaj v domovino?

Ana Filipič: Iskreno povedano: vrnitev nazaj v domovino mi je parala srce. Čas je veliko prehitro minil, počutila sem se

sprejeto in doma, del velike salezijanske družine. Spoznala sem veliko ljudi, poleg Angolancev tudi ljudi iz drugih kontinentov in držav. Angola je vsekar država, kjer trči mnogo kultur. Že samo v sestrski skupnosti je bilo pet različnih kultur.

Osebnostno mislim, da je devet mesecev premalo. Preden se naučiš jezika in se navadiš na okolje in kulturo, mine gotovo pet mesecev. Poleg tega komaj začneš učinkovito delati, pomagati in napredki postajajo vidni ... potem pa moraš že domov. Vsem, ki si želijo iti v misijone za dalj časa, predlagam najmanj eno leto in za vsak primer naj si rezervirajo dve. Če ti ni vseč, se lahko vrneš že po prvem tednu.

Vendar sem se vseeno morala posloviti in odleteti domov. Kar naenkrat sem bila v Evropi, drug jezik, druga klima, druga narava ... Videla sem spet svoje domače, ampak imela sem občutek, da

sanjam. Svet zame ni bil realen. Srce je ostalo v Angoli. Zdelo se mi je, da se tukaj ustavi čas in da sploh nisem bila odsotna devet mesecev. Če bi mi takrat nekdo rekel, naj vstopim v letalo in se vrnem, bi to v isti sekundi storila. Potrebnovala sem približno en mesec, da sem se umirila in sprjaznila z dejstvom, da sem nazaj in se »življenje« nadaljuje. Zelo pogrešam ritem življenja, ki sem ga bila vajena pri sestrah, skupne molitve in maše, kakor tudi pogovore s prijatelji v portugalsčini.

Vsi, ki si želite v misijone, zberite pogum in pojdite. Eno leto življenja ni nič. Uživali boste, se ogromno naučili in tam pustili delček srca. Ne bo vam žal!

POTA ETIOPIJA 2015

Istočasno učiteljice in učenke

PIŠE
EMA MARIJA
HUDELJA

teregega namen je, da mladi koristno in aktivno skupaj, se pravi v družbi animatorjev in drug drugega, preživijo počitnice in niso prepuščeni samim sebi in ulici. Center dnevno obišče prek 500 otrok. Dopoldne je program nekoliko bolj šolsko zastavljen, saj imajo po jutranji prosti igri in molitvi otroci dve šolski uri. Me smo pomagale pri poučevanju angleščine in glasbe, domači učiteljci pa so vodili ostale ure. Namen poletne šole je mlade opremiti s čim bolj praktičnimi in uporabnimi znanji ter jim približati učenje, da bi ozavestili pomen izobrazbe za svojo prihodnost. Popoldanski program je bil namenjen skupinskim igram in kreativnim delavnicam, katerih glavne pobudnice in izvajalke to poletje smo bile prav slovenske prostovoljke.

Upamo, da smo s svojim časom vsaj nekoliko polepšale dneve otrokom ter obogatile dogajanje v misijonu. S svojo prisotnostjo smo bile hkrati učiteljice in učenke. Z učenjem in pričevanjem sobivanja, s svojim delovanjem, smo se učile in dokazovale, da je sobivanje kljub številnim razlikam možno, še celo več kot to, da nas izredno bogati in v nas odpira pomembne poglede in vprašanja, ki jih v vsakdanji rutini morda niti ne opazimo, ker ne dopustimo bližnjemu, da se nas v svoji bližini dotakne. Kot pravi papež Frančišek: »Naj se brezbriznost spremeni v bližino.«

Skupina petih prostovoljk iz različnih krajev Slovenije se je v okviru programa POTA s pomočjo p. Jožeta Andolška v sredini julija za en mesec odpravila na prostovoljno delo v Etiopijo.

Delovale smo na zahodu Etiopije, v enem najrevnejših predelov dežele, v mestu Gambela, ki zaradi oddaljenosti od glavnega mesta, bližine Južnega Sudana, mešanice najrazličnejših ljudstev in izrazito neprijaznih vremenskih razmer velja za eno najbolj posebnih mest, ki se ne more primerjati z ostalimi etiopskimi kraji.

Gambelsko izkušnjo v vsej svoji pestro-

sti in barvitosti smo odkrivala v salezijanskem misijonskem centru. Lahko rečemo, da se tudi tovrsten misijon zelo razlikuje od ostalih, saj ga ne obiskujejo samo katoličani, ampak tudi člani pravoslavne in drugih cerkva ter muslimani. Tako lahko vidimo, da misijon res služi svojemu namenu in združuje vse ljudi, ne glede na raso, plemensko pripadnost ali veroizpoved ter predstavlja prostor, kjer se otroci že od majhnega skušajo naučiti sobivanja in spoštovanja drug drugega - kljub razlikam.

Kot prostovoljke smo sodelovale v poletnem programu mladinskega centra, imenovanem »summer together«, ka-

NOVI

MISIJONSKI BOGOSLOVCI

„Gospod, duhovnikov nam daj“

MATHEW VETTIYODATHADAM

DOBROTNIK: Ž. BILČOVŠ

Njuno semenišče: Catholic Bishop's house Metropolitan, Catholic Diocese of Tiruvalla, Marvgiri P. B. No. 4, Tiruvalla 689 101, Kerala, India

MATHEW PUTTUKULATHIL

DOBROTNIK: N. N.

BIBIN XAVIER THYMOOTTIL

DOBROTNIK: Ž. ŠT. LENART

Njegovo semenišče: Nirmal Sadan, Province House Jagdalpur, Dharampura P. O. Jagdalpur, Dt. Bastar Dt. C. G. 494-005, CG. India

Tako prosimo v molitvi Gospoda za nove duhovne poklice, ne samo pri nas, ampak na vseh kontinentih sveta.

Predstavljamo vam tri nove bogoslovce, ki jih podpirajo naši dobri ljudje. Obračamo se na vas s prošnjo, da še kdo prevzame kakšnega bogoslovca in ga spremlja z molitvijo in z darom.

Prav tako pa prosimo vse, ki bogoslovce že podpirate, pa še letos niste nakazali letnega daru, da to čim prej storite. Bog vam povrni.

Novomašniki

Radost srca ob novih mašah

Da je za novo mašo vredno strgati nove čevlje, pravi rek. Nove maše so pri nas vedno bolj redke, zato so novomašni blagoslovi še toliko večji dar. Novih maš, ki jih obhajajo bogoslovci, se veselimo vsi, posebej pa še njihovi dobrotniki. **Tudi vi lahko postanete dobrotnik!**

JOSEPH KAYANJA

DOBROTNIK: MOŽ IZ GALICIJE

JAPHET KIRIMI

DOBROTNIK: DUHOVNIK M. I.

CHARLES OUMA

DOBROTNIK: ŽUPNIJA KOTMARA VAS

Njihovo semenišče: Die Missionare des Hl. Franz von Sales (Fransalianer) – Provinz Ostafrika, P.O.Box 12, 896 Morogo, Tanzania

MATHEW MULLAMANGALATH

DOBROTNIK: Ž. VOGRČE

Še veliko bogoslovcev in sester čaka na dobrotnike. Vabljeni, da jih začnete podpirati. Tiste, ki ste že dobrotniki, pa prosimo, da vztrajate v dobrem.

“

Njegovo semenišče: Archeparchy of Kottayam, Catholic Metropolitan's House, P. B. NO 71, Kottayam – 686 001, Kerala, India

MISIJONSKI MOLITVENI NAMENI

OKTOBER
2015

Da bi krščanska občestva v Aziji v misijonarskem duhu oznanjala evangelij tistim, ki še čakajo nanj.

NOVEMBER
2015

Da bi pastirji Cerkve z globoko ljubeznijo spremljali svojo čredo in ji vlivali novega upanja.

DECEMBER
2015

Da bi družine, še posebej tiste, ki trpijo, v Jezusovem rojstvu odkrile znamenje upanja.

FESTIVAL & občni zbor

Društvo InicijativAngola je v soboto, 12. septembra 2015, imelo svoj občni zbor.

Pred začetkom občnega zbora je imel odbor društva kratko sejo, kjer smo načrtovali, razmišljali, se pogovarjali in pogledali, katere akcije in prireditve nas čakajo v prihajajočem delovnem letu. Občni zbor se je pričel s pozdravom predsednika društva Hanzeja M. Rosenzopfa SDB. Prisluhnili smo predstavitev izkušenj prostovoljskega in misijonskega dela v Angoli in Južni Afriki: Benjamin iz Št. Primoža je dva meseca preživel v Južni Afriki, kjer je

opravil del svoje šolske prakse. Ana Filipič je predstavila svojo izkušnjo v Lueni, Marija in Mirjam pa sta pripovedovali o enomesečni izkušnji v Cacucu in Calulu. Po občnem zboru smo obhajali mladinsko sveto mašo, pri kateri smo lahko prisluhnili Joan iz Etiopije. Z nami je podelila del svoje zgodbe, ko se je kot 16-letno dekle zaradi nemogočih razmer v domovini odpravila po svetu iskat boljšo prihodnost. Po sveti maši pa je potekalo prijetno druženje ob agapi, ki

jo je pripravil Ribiški klub. Bilo je zelo lepo praznovanje, saj je z njim društvo vstopilo v svoje 20. leto delovanja (to se je namreč začelo že veliko pred uradno ustanovitvijo društva z Misijonsko tombolo leta 1996). Odborniki in člani društva IA pa upamo, da bo tudi novo delovno leto tako blagoslovljeno in polno lepih dogodkov, preko katerih bomo po svojih močeh pomagali mladim med nami in po svetu, še posebej v Angoli.

PIŠE
MARIJA ŠEME

Misijonskega zasedanja se je udeležila tudi delegacija iz Koroške

„V srcu se moramo razorožiti“

Meseca julija je v samostanu Lambach v Gornji Avstriji potekalo dvodnevno misijonsko zasedanje pod naslovom: **Blaženi, ki delajo mir. Zavzemanje Cerkve proti nasilju in vojni.**

Zasedanja se je udeležilo preko 120 udeleženk in udeležencev, ki vsak na svojem področju delajo za mir. Posebej pretresljiv je bil govor s. **Lume Khudher** iz Iraka, ki je na svoji koži doživela napad teroristov na Mosul. Ker niso bili pripravljeni zapustiti svoje vere, so zapustili svoje domove. Odšli so kot ovce brez pastirja. »Upali smo, da so to grde sanje. Vsak dan smo se vprašali, ali je to res,« je spregovorila visoko izobražena sestra, v njenih očeh pa je bilo videti pretresenost. Prosila je: »Ne pozabite na nas« in se spraševala, zakaj v medijih tako malo slišimo o preganjanih kristjanah. Pomenljivo je, da so v mestu pustili eno hostijo, v tolažbo jim je bilo, da Jezus ostaja tam. »Nimamo več cerkve, zdaj smo mi cerkev,« je še dodala s. Luma Khudher. Iz vojnega območja je prišel tudi duhovnik **Abbé Philippe Grebalet**, ki je spregovoril o konfliktu v

Srednjeafriški republiki, jasno je povedal tragično resnico, da bogate države živijo od prodaje orožja in so vesele priložnosti, da to orožje prodajo. Svoje razmišljanje je sklenil z besedami: »V srcu se moramo razorožiti, v srcu moramo najti mir. Treba je izreči: Odpuščam ti! To deluje čudežno.« Ob večerji v centru

MIVA v kraju Stadl-Paura je potekalo prijetno spoznavanje ob izmenjavi mnenj. Drugi dan je potekalo delo po skupinah in spoznavanje raznih mirovnih projektov. Vsi udeleženci so se strinjali, da če imamo na svetu konflikte v 40 regijah, je to 40 preveč.

PIŠE
MATEJA RIHTER